

Paralel Hayatlar 1 Ve 2 Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Eylül 2013

1. Bölüm:

Araba son süratle gidiyordu: Hiçbir tabelaya aldırış etmeden, sürücü neredeyse maksimum hıza çıkmıştı; öyle ki, motorun gürültüsü had safhadaydı. Deli gibi sürüyordu direksiyondaki genç kız; yani, her zaman olduğu gibi; yalnız tek farkla; yalnız değildi arabada bu sefer. Annesini, ilçe merkezindeki hastaneye, rutin kontrolleri için götürmüş, şimdi de geri dönüyorlardı.

Annesi hastanede kontrollerini yaptırırken, o bir yerlerde oturmuş beraberinde de birkaç kadeh şarap devirmişti; her zaman olduğu gibi. Gündüz vakti bile zaman yaratırdı içmek için, sebep olsun olmasın. Yapmadığı şey miydi içmek; yıllardır arkasına sığınmıştı içkinin. Tek dostu kadehlerdi...

Özellikle alkollüyen, araba sürmek en büyük tutkusuydu. Birkaç defa yaralanmıştı yaptığı kazalarda, ehliyetine de çok defa el konulmuştu; ama hiçbir şey durdurmuyordu onu.

Arka koltuktaki kadın yarı uyuklar vaziyetteydi, kızıyla yola çıkması bir bakıma ölüme davetiye idi; üstelik beraber gideceklerinden kimseye bahsetmemişlerdi. Aksi takdirde, rutin tartışmalardan biri daha yaşanırdı iki kız kardeş arasında, yaşlı kadın İllallah demişti artık; ne zaman ortaya bir konu atılsa, birbirine giren kız kardeşleri ayırmak neredeyse imkânsız hale gelirdi. Her şeyi oluruna bırakmak artık tek çaresiydi kadının.

Merve idi kızın ismi. Bir yandan gaza basmış halde sürerken arabayı, bir yandan da içinden küfürler ediyordu kız kardeşine. Ne de olsa düşmandılar birbirlerine ve en nefret ettiği şey, ona müdahale edilmesiydi; özellikle de hız yapmama konusunda; hele ki bu uyarıyı yapan ikizi Pınar ise.

“Senin gibi kardeş olmaz olsun”, derken, biraz sonra olacakların farkında bile değildi...

2. BÖLÜM:

Genç kızın çığlıkları, adanın en ücra köşesinden bile duyuluyordu. Günlerdir ilaçlarla uyutulan kız en sonunda kendine gelmişti. Uyanır uyanmaz da basmıştı çığlığı. Anında doktor ve hemşire odaya daldılar. Belli ki, rutin olarak gördüğü kâbuslardan birinin etkisindeyken, gelmişti kendine: “Ölme, anne, ölme”, diye de feryat ediyordu bir yandan.

Annesiyle beraber geçirdikleri kazadan sonra, ilk defa bilinci açık bir şekilde, olayın süren etkisiyle, avaz

avaz bağırmaktaydı.

Elim kazada, ne yazık ki, ikiz kardeşler annelerini kaybetmişlerdi.

Büyük bir televizyon kanalında ana haber spikerliği yapan Pinar, kazanın şokuyla, olaydan hafif sıyrıklarla kutulan kardeşini, derhal bir kliniğe yatırmıştı. Daha önce de defalarca, alkol bağımlılığından kurtulmak için farklı hastanelerde tedavi görmüştü Merve. Ama durum bu sefer farklıydı. Ölüme sebebiyet vermekten, yargılandığı mahkeme tarafından suçlu bulunmuş ve tedavi görmesi yönünde karara varılmıştı hâkim tarafından.

Kısaca, aile tamamen dağılmıştı. İkisinin tek ortak bağı olan anneleri de artık ebediyete intikal etmiş ve müsebbibi de Merve olduğu için, aile diye mefhum kalmamıştı onlar için.

Medyada iyi bir kariyer sahibi olan Pinar, olayın etkisi ve sansasyonel kardeşi yüzünden çok yara almıştı. Özellikle kariyeri oldukça sarsılmıştı. Allah' tan kalan miras hatırı sayılır bir miktardaydı; ek olarak klinikteki kardeşinin varisi olarak da tüm paranın yönetimi artık ondaydı.

Kazadan bu yana aylar geçmişti. Birbirlerinden başka kimsesi olmayan kardeşler arasındaki bağ artık tamamen kopmuştu. İşin kötüsü, hastanede yatan genç kız, her şeyden sorumlu olduğu için, tedaviye yanıt vermekte oldukça gecikmişti. Hemen her gece gördüğü kâbusların ardı arkası kesilmiyordu; alkolle olan savaşı bir yandan, yapayalnızdı. Yine de yavaş yavaş olumlu tepkiler vermeye başlamıştı.

Tek yumurta ikizi iki genç kadın: Biri saltanat sürerken, diğeri bir akıl hastanesinde. Bununla beraber Pinar' ın korkuları had safhadaydı. İkiziyle karşılaşmak da onun kâbusuydu. Sırf bu yüzden, kliniğe düzenli olarak bir servet ödüyordu. Açıkça ümidini kesmişti onun iyileşmesinden ve her anından da anında haberdar oluyordu. Tüm doktor ve hemşireler onun emrindeydi ve ant içmişti. Hayatının sonuna kadar tıklı kalacaktı orada kardeşi; hatta iyileşse bile. Ne var ki, yine de korkuyordu. Sebepsiz bir sıkıntı ve endişe ile tarifi imkânsız bir beklenti içindeydi; bu yüzden de hep tetikteydi.

Kazanın ardından, kariyerindeki deprem sona ermiş ve yine şaşalı günlerine geri dönmüştü. Bununla beraber; içindeki hırs ve anlamsız korku onu yiyip bitiriyordu.

Son zamanlarda artık aynaya bile bakmaktan korkar hale gelmişti. Ya, aynada gördüğü aksi değil de kardeşi ise... Bu, zamanla bir saplantı haline gelmişti onda. Ondan ebediyen kurtulmak için neler vermezdi; imkân olsa, elleriyle boğardı onu; eli kolu bağlıydı o yaşarken. Tek avuntusu, sürekli gözlem altında tutulması ve maaşa bağladığı doktorlardı.

Yalnız unuttuğu bazı detaylar ve göz ardı ettiği önemli faktörler vardı.

Ve bunun bedelini ağır ödeyecekti, her ne kadar, bedel ödeyenin klinikte yatan kız kardeşi olduğuna inansa da...

Devam edecek.....